

Farkas Arnold Levente

1939 és 1945

Első foszlány. Pócsmegyer,
huszonkettő május hét,
szombat. Hol volt, hol nem
volt, volt egyszer egy an-
gyal. Ez az angyalka kissé
ügyetlen angyalka volt
az ügyes angyalkák között,
egyik reggel például olyan
álmos volt, hogy megcsú-
szott a szárnya a szappa-
non, az ügyetlen angyalka
így ügyesen kizuhant a
mennyországból. Annyira ü-
gyesen zuhant, hogy egyene-
sen Lucifernél találta
magát a fekete szurokban.
Fekete lett a szárnya
a szuroktól.

keveset szeretkeztünk
1939 és 1945 között

távol állt tőlünk a világ
örvénylett alattunk a föld
arcunkba fröccsent a vér
s fülünkben dongott
a haldoklók sikolya

mindenki számított istenre
de ő aludni tért
s mi megelevenedtünk rémálmaiban

mintha ott lettem volna

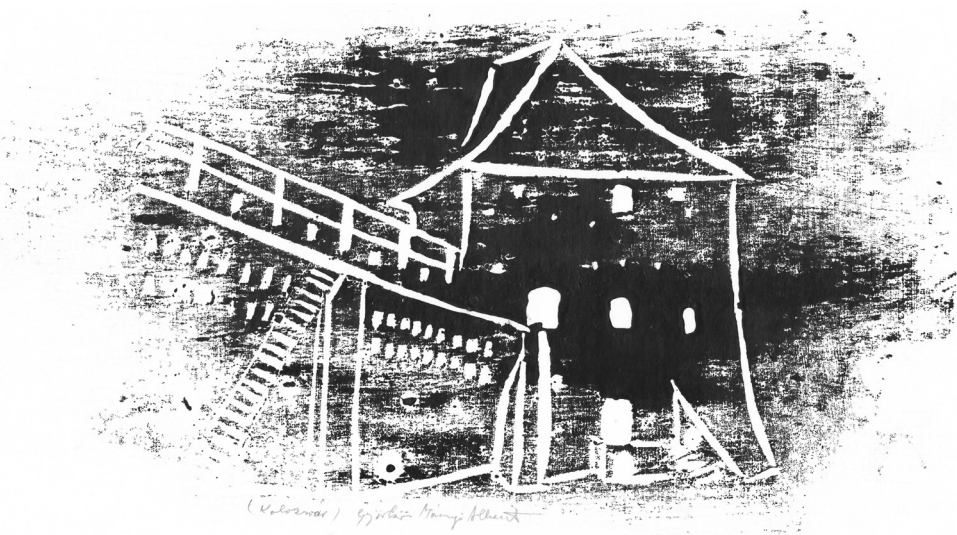
szüleim nem éltek még
nagyszüleim rémülten bújtak össze
mint riadt szemű állatok
az éjszakai legelőn

nem volt már fehér ló
harckocsik szántották a sarat
és megmaradt valami fájdalom
és megmaradt valami remegés
elronthattuk valahol azt hiszem
miért nem szerettünk akkor asszonyom

Második foszlány. Pócs-
megyer, huszonkettő május
nyolc, vasárnap. A jó lá-
nyokra két csapda les,
mondta az angyal, álta-
lában mindkettőbe belees-
nek, de nincs az a csapda,
amiből ne lehetne kimászni.
Az egyik neve tévedés.
A másik neve harag. A jó
lány megijed, amikor meg-
tapasztalja a tévedést, pe-
dig mindenkinek joga van
a tévedéshez, neki is. Nem
a tévedés a rossz, hanem
a tévedéshez való ragasz-
kodás.

lúdbőr, pócsmegyer, hu-
szonkettő január kilenc,
vasárnap, ráz a hideg lel,
futkos a bőrön a tétova
évszak hajnali fénye az ár-
nyék, halkán mondom a szó-
nak, összekuszálódott
ez a ritmus, csöndje
a csöndnek fújja a kürtöt
némán, kertben az angyal
a kígyó, vedli le
szárnyát, össze ha koccan
a fog feketéje

Harmadik foszlány. Pócsme-
gyer, huszonkettő május ki-
lenc, hétfő. A jó lány először
magára haragszik, mert téve-
dései meggátolják abban,
hogy jó legyen. Aztán a világra
haragszik, mert a világ el-
várja tőle, hogy jó legyen.
Nem vagyok jó, képtelen va-
gyok a jóra. Rossz vagyok,
csak a rosszra vagyok jó.
Efféléket gondol a jó lány.
És ez a legnagyobb tévedés.
Mert a jóság nem azt jelen-
ti, hogy megérkeztem. A jó-
ság azt jelenti, örökké úton
vagyok.

Györfői Mányi Albert: Várfal és a Szabók bástyája (famtiszta)